

BARBARA CARTLAND

ARMASTUSE PUU

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Tree of Love
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja sündmused on kirjaniku fantaasia vili ning need pole reaalse isikute ega sündmustega seotud.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2010 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2020.

D10386220
ISBN 978-9949-82-660-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Paljud teist teavad, et olen loodusravimite imepäraselt kasuliku mõju elupõline tulihingeline pooldaja, kuid pidage meeles, et just looduse ja armastuse kooslus on see, mis iga häda ja tõbe tohterdab.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1815

Shenda viis oma täku talli ja hõõrus ta ise kuivaks, sest tallipoissi polnud kuskil näha.

Seejärel patsutas ta looma hellalt ja läks munakivisillutisega õuele.

Tallipoisist polnud ikka veel kippu ega kõppu, küllap oli ta köögis kokaga matuse asjus aru pidamas.

Neiu ei läinudki majja, vaid kõndis pikkamisi rodo-dendronite vahelt aeda.

Muru haljendas ja paljud lilled alles hakkasid õitsema.

Linnud laulsid rõõmsalt pea kohal, kuid Shenda suutis mõelda üksnes sellele, et käes oli lõpp.

Tema senise elu lõpp.

Lõpp oli ka kodul, ainsal, kus ta oli sünnist saadik elanud.

Uskumatu, kuidas sõja alguspäevist peale oli kõik nii tohutult muutunud.

Emma suri pisut enne Poolsaare sõda ja Shenda mõistis siis, et peab hoolitsema oma isa eest, kes polnud kunagi eriti tugev olnud, vaid kõiges oma naisele lootma jäänud.

Keegi poleks osanud uneski näha, et leedi Linbury, kes oli kogu maakonna hing ja eeskuju, võiks nii äkki elavate kirjast lahkuda.

See juhtus pärast erakordselt kibeda pakasega talve, ja kopsud olid leedi tervise nõrk koht.

Kui teda tabas väga karm kopsupõletik, siis keeldus ta tõvevoodisse jäämast.

Selle asemel tahtis ta oma abikaasa ja tütre eest endistviisi hoolitseda, nagu oli seda alati teinud.

Ta soostus tõrksalt puhkama alles siis, kui ei suutnud enam liigutada, näha ega rääkida, ent oli juba hilja.

Tohter ei saanud enam kuidagi aidata ja palgatud põetaja saabudes oli leedi juba oma viimase hingetõmbe teinud.

Shendale tundus ilmvõimatu, et armas mamma pole enam temaga.

Alati olid kõik nõu ja abi saamiseks leedi Linbury poole pöördunud, ta oli Linbury House'i ja paljude põlvkondade vältel suguvõsale kuulunud valduste vanakumatu tugisammas.

Haldussüsteem oli nii mitmeski mõttes vana-moeline, kuid see ei lugenud.

Vend Johnnie ütles Shendale ühtepuhku: „Kui mina ohjad enda kätte saan, küll ma siis asju muudan ja meie valdusi kaasajastan, kuid praegu lasen mammal südamerahus tema parima äranägemise järgi talitada.“

Johnnie poleks naganii saanud suurt midagi ette võtta, sest tal oli haruharva mahti väeteenistusest koju tulla.

Sõja puhkedes oli ta Wellingtoni esimese väeosaga piiri taha sõitnud.

Pärast Portugalis maabumist ei tulnud temalt tükk aega üldse teateid, siis lipsasid mõned kirjad aeg-ajalt läbi, kuid need jõudsid kohale suure hilinemisega.

Seetõttu polnud neil aimugi, kus Johnnie parasjagu viibis või, nagu isa vahel mõrult märkis, kas ta üldse elus oli.

Shenda kirjutas vennale ema surmast, kuid sai vastuse alles kahe kuu pärast.

Em kaotus vapustas Johnniet hingepõhjani, nagu õde oligi arvanud.

Ta kirjutas: „*Mida me ilma emata peale hakkame? Ta oli meie perekonna hing ja elusäde. Ma ei kujuta ette, kuidas te isaga nüüd toime tulete, kui teda enam pole.*“

Täpipealt sedasama mõtles Shendagi.

Ta ei saanud muud teha, kui kirjutada vennale, et nad püüavad anda endast parima ja kui Johnnie tagasi tuleb, siis ei pea ta pettuma.

Siis aga toimus Waterloo lahing, mille võidu üle kogu riik ekstaatiliselt juubeldas.

Ent Johnnie oli üks neist tuhandetest Inglismaa sõduritest, kes ei tulnud iialgi kodumaale tagasi.

Shenda mõistis, et just teade oma ainsa poja hukkumisest oli isa tegelikult hauda viinud.

Abikaasa surm oli saatuselöök, mis muutis lord Linbury eraklikuks invaliidiks, kes rääkis haruharva ja sõi ainult siis, kui tütar teda selleks enamal või vähemal määral sundis.

Shenda oli isa hapra tervisega kursis ja tol hommikul, kui lordi teener tema tuppa tõttas, teadis neiu juba sammudest koridoris, mida talle ütlema tullakse.

Nüüd pidi Shenda ilma isa, ema ja venna juhatusega langetama oma elu kõige olulisema otsuse.

Tõtt-öelda polnudki tal valikut.

Tuli teha seda, mida isa käskis.

Shenda oli isa kirja üha uuesti ja uuesti lugenud.

Esiailgu jäi talle mulje, et see kiri peab olema tema enda vaimusünnitis, mitte tõelisus.

Hertfordshire'i krahvkonna kauges nurgas elades oli neiule maailm väljaspool kodu ja lähiümbrust väga kaugel tundunud.

Aasta tagasi ei tulnud kõne allagi sõit Londonisse, kus ta oleks tavaolukorras pidanud ballihooajal debütandina üles astuma.

Üks kaugel sugulane kirjutas, et mõistab, kui kurb aeg Shendal praegu on, ja kutsus teda enda juurde pealinna.

Leinaajal ei saanud ta ballidel osaleda, kuid võis küllastada paljusid väiksemaid koosviibimisi.

Kahtlemata oleks teda külla kutsunud nii mõnigi noorem nõbu, keda ta polnud elu sees isegi näinud.

Varemalt oli Shenda taolistest kutsetest keeldunud, sest pidi isa eest hoolitsema, ja pealegi arvas ta, et sedasorti meelelahutus ei pakuks talle midagi.

Isa oli paari päeva eest mulda sängitatud ja matusel polnud muid leinajaid peale naabrite.

Enamik neist olid eakad ja elasid vaikselt, ilma noorteta, sest pojad teenisid Prantsusmaal okupatsiooniväes ja tütreid olid kas juba abielus või alles nii lapseohtu, et käisid koolis.

Shenda isa kuulus küll kõrgeadlisse, kuid ei olnud varakas mees, pealegi ei huvitunud lord ega leedi Linbury sõja-aastate kestel kuigivõrd krahvkonna seltskonnaüritustest.

Neiu oletas, et ema ja isa nooruspõlves oli kõik hoopis teisiti. Nende abiellumise ajal elas Hertfordshire'i selles piirkonnas rohkem sugulashingi kui praegu.

Shenda oli kuulnud, et Wellingtoni hertsog, toonane Sir Arthur Wellesley, oli sagedane külaline nende naabruses asuvas Hatfield House'is, kus elasid Salisbury markii ja markiis.

Leedi Salisbury olevat kinkinud talle Hertfordshire'i jahiselti värvides taevasinise kuue ja hertsog oli kinkitust ilmselt kalliks pidanud, sest kandis seda sageli koertega välja ratsutama minnes.

Salisburyd hoidsid oma naabritest pigem eemale, kuid sellegipoolest saatsid pärast leedi Linbury surma kaastundeavalduse.

Shenda eeldas, et tema isa surmast kuuldes saadetakse samuti.

Wellingtoni hertsogist teadis ta vaid seda, mida ema ja isa olid rääkinud.

Nüüd ühtäkki, nii et isegi sellele mõtlemine pani pea pööritama, oli hertsog hakanud neiu elus tähtsat rolli mängima.

Pärast isa surma tema kirjutuslaualt läheneva tähtajaga arveid otsides oli neidu tabanud suur üllatus, kui keskmist sahtlit lahti tõmmates paistis kõige peal suur ümbrik tema enda nimega.

Shenda põrnitses viivu, pidades seda meelepetteks.

Ta tundis isa käekirja ära ja avas ettevaatlikult pruuni ümbriku.

Sees oli üks ümbrik talle ja teine – ehkki see tundus uskumatu – tema kõrgeaususele Wellingtoni hertsogile.

Neiu tegi enda oma lahti ja luges:

Mu kõige kallim ja armsam tütar!

Kui sa neid ridu loed, mis juhtub ilmselt õige pea, siis olen läinud sinu ema ja armsa venna juurde taevariiki.

Ma olen neid sageli enda lähedal tajunud ning usun, et nad ootavad mind teispoolsuses ja ma ei ole üksi.

Kuid enam pole kedagi sinu eest hoolitsemas.

See muremõte painas mind ööst öösse, unetult voodis lebades murdsin lakkamatult pead, mil moel sa küll edaspidi toime tuled.

Lõpuks jõudsin otsusele, et pärast selle kirja lugemist pead sa minema Prantsusmaale ja andma Wellingtoni hertsogile kirja, mille ma tema jaoks samasse ümbrikusse panin.

Ma kirjutasin talle, et olen ohverdanud talle oma ainsa poja ja ühtlasi oma valduste heaolu, sest kõik meie meestööliised on tema sõjaväega liitunud.

Ainult sina, Shenda, oled mulle alles jäänud.

Seepärast usaldan su tema hoolde ja olen kindel, et ta ei keeldu mu palvest.

Tean, et kui Johnnie oleks ellu jäädes minu tiitli ja maad pärinud, siis oleksid sa õnnelik. Pärast sõja lõppu oleksid saanud elada just niisugust elu, nagu me emaga sinu jaoks soovisime.

Et nüüd on kõik muutunud ja selle jõleda, võika sõja tagajärjel saabub viimaks rahu, mida hertsog suudab Euroopale tagada, siis on sinul kahtlemata õigus tema võidust osa saada.

Jumal õnnistagu sind, mu kullakallis tütar, ja palun kuuletu mulle, sest usun, et teen seda, mida nii sinu ema kui ka Johnnie õigeks ja õiglaseks peaksid.

Isa allkiri ilutses lehe servas.

Shenda luges uuesti, tihkamata seda tõeks pidada.

Ümbrikusse oli lisatud ka teda Prantsusmaale saatva Londoni käskjala nimi ja aadress ning üsna suur summa raha võimalikeks reisikuludeks.

Nüüd seisis Shenda keset aeda ja silmitses nii tuttavlikke lilli, põõsaid ning puid, mille otsas ta oli koos vennaga lapsepõlves roninud.

Ta pööras pilgu järvele, kus nad olid õppinud ujuma ja kala püüdma.

Ikka veel ei mahtunud neiule pähe, et ta peab maha jätma kodu, mis oli alati talle kuulunud.

Ja kogu selle armastuse, mida tema kallis perekond oli sellesse kohta pannud.

Johnnie surmaga oli kadunud ka tiitel ja hooned koos maaga tuli maha müüa, sest praegusest sissetulekust ei piisanud, et neiu saaks majapidamist käigus hoida. Samuti polnud tal võimalik seal üksinda edasi elada.

Nagu isa kirjutas mainis, olid kõik nende tööliselised, enamjaolt juba kaua lordi teenistuses olnud mehed, sõtta läinud.

Paljud olid saanud surma või haavata ning polnud võimalustki, et nad suudaksid maad harida ja edukalt vilja kasvatada nagu enne sõda.

Maja ise oli niisama nukker ja hooletusse jäetud nagu põllud.

Isegi piisava raha korral oli peaaegu ilmvõimatu vajalikke remonditöid teha.

Talvine vihm oli katustest läbi imbunud, katusekivid olid alla kukkunud ja polnud töömehi, kes neid asendaks või muul moel selle eest hea seisaks, et järgmised sajud veelgi rohkem kahju ei teeks.

Möödunud paar talve olid väga karmid ja külmad ning kui need tema emalt tervise ja elu röövisid, siis hävitasid nad ka osa hoonest, nii et see polnud enam elamiskõlblik.

Mil iganes neiu maja vaatas, sulges ta silmad, sest ei tahtnud kokku lugeda kõiki neid aknaid, mis hädasti parandamist vajasisid.

Ühel päeval pidi kas maja kokku kukkuma või ehk järgmine omanik selle kunagise hiilguse taastama.

Samal ajal protestis kogu tema olemus välismaale mineku vastu.

Kuidas saab ta lahkuda Inglismaalt, mida ta nii väga armastas ja kus kõik oli nii tuttavlik?

Siiski teadis ta, et isa arvates oleks see tütre jaoks seiklus.

Isa oli noore mehena maailmas palju ringi rännanud ja sattunud võõrastesse riikidesse, mida geograafia- raamatuteski harva mainiti.